

[1]

Mor l'arquitecte Antoni Teignier

Imatge:

Cedida per Aran Teignier

Paraules en memòria de Toni Teignier

Malgrat vinculacions familiars molt properes, el cert és que no vaig tenir el goig de conèixer el Toni Teignier fins que vam treballar junts, també amb el Ricard Fernández, a la direcció general d'Habitatge de la Generalitat, el 2004. Va ser una sorpresa, ja que ell no venia del món de l'habitatge sinó de l'urbanisme, i una immensa sort, perquè difícilment es podia comptar amb un col·laborador més sòlid, més transparent i més de fiar que ell. Havíem d'endinsar-nos en el camp de l'urbanisme perquè calia fer molts canvis en la forma de produir els habitatges protegits; els sòls privats tradicionals ja no encaixaven per a promoure'n a causa dels preus exorbitants de la bombolla immobiliària i calia, per tant, pressionar molt sobre sòls públics i començar a espremer la nova veta dels sòls de reserva per a HPO. I des d'Habitatge érem molt ignorants dels molts i molt tortuosos camins de l'urbanisme.

Ell era una persona compromesa, d'esquerres sense fissures però sense teatralitat, amb una idea solidària de la societat i d'una fidelitat total als projectes que ens estàvem plantejant per al dret a l'habitatge. Dotat d'una exquisida prudència, una fina ironia i molta mà esquerra a l'hora de plantejar els temes amb tècnics, alcaldes, o regidors, va fer possible tirar endavant prop de 30.000 habitatges de protecció oficial de lloguer que haurien estat impensables

sense la seva professionalitat i implicació sistemàtica. Només la seva tant injustificada com exagerada modèstia va impedir que assolís nivells de responsabilitat més alts en els que encara hauria pogut ser més incisiu en idees i propostes. Però la seva bonhomia i discreció - que no s'han de confondre amb ingenuïtat- no es manifestaven només en l'activitat professional, sinó també en la solidaritat amb les persones del seu equip per a la millora de les condicions laborals per les quals lluitava impenitèntment.

En els anys que ja no hem estat treballant junts he tingut el gran honor de comptar amb la seva amistat, trobant-nos molt sovint amb el Quim Gascó, cosa que m'ha permès veure encara més la gran humanitat, la immensa curiositat per tots els temes humans, socials i polítics i la seva dedicació en cos i ànima, per descomptat a la família, però també a tots aquells temes en què ell creia que hi podia contribuir amb els seus coneixements.

No he pogut acompanyar-lo en aquests darrers mesos tan difícils en els que se li ha desbocat la terrible malaltia que ell amb energia havia anat dolegant, però em queda el consol que en la festa dels seus 70 anys vam compartir amb ell i amb els seus nombrosíssims amics i familiars una alegria de viure que ens deixa com a llegat i que ens ha d'ajudar a tirar endavant quan ja no és amb nosaltres. Gràcies per tot, Toni!

Carme Trilla Bellart, presidenta Fundació Hàbitat 3

En record de Toni Teignier

Fa uns dies que ens ha deixat el nostre company Toni Teignier, amb qui hem compartit els últims mesos el seu interès pels temes de la ciutat i el barri en especial. Tot i la seva dificultat pels tractaments als quals estava sotmès, sempre va voler estar present en les reunions i decisions que preníem el grup d'arquitectes de l'Eixample i altres grups.

Ha estat un activista de l'urbanisme del barri i per al barri i formava part ja feia molts anys de la comissió d'urbanisme de l'Associació de Veïns. Juntament amb el veïnat, va impulsar la recuperació del parc de l'Escorxador als anys 70.

Jo el vaig conèixer pels voltants del 2014, quan vaig entrar a l'associació i des de llavors vàrem coincidir en tots aquells temes urbanístics que afectaven el barri, entre els quals hi havia l'Edifici Estel, els solars per a nous equipaments, la presó de la Model i els nous eixos de vianants dels carrers del Eixample, en especial el de Consell de Cent.

També vam treballar en la qüestió de Germanetes, defensant l'activisme envers els equipaments. El cas de l'edifici Estel era per a ell d'especial importància, ja que era la darrera oportunitat per aconseguir més sostre d'equipaments o habitatge social per al barri.

Les seves dificultats i l'esforç en seguir els temes eren per a mi compresos, perquè jo acabava de sortir d'una situació similar feia poc temps. Les nostres converses, les caminades pel barri estan presents en la meua memòria. Els seus comentaris i reflexions eren de molt interès per a mi. Els anys de treball en l'administració gestionant temes vinculats a l'urbanisme li donaven una vàlua personal. El recodo relacionant-se amb molts companys i amb el seu barri. Va treballar des del primer moment a l'AAVV i després a la Plataforma Salvem La Model. Va poder formar part del jurat, com a representant de AAVV, del Concurs dels Projectes seleccionats de la Model convocat per l'Ajuntament. I en futur, crec que la seva memòria hauria de formar part d'aquest espai.

Mai va deixar les reunions amb la comissió d'urbanisme de l'AAVV, estan present fins la darrera d'aquest mes de maig.

Aquets últims mesos les forces li flaquejaven i no vàrem poder seguir els treballs iniciats. Hem d'agafar l'exemple del seu treball i dedicació. Només així aconseguirem que el seu esforç no hagi estat en va.

Alfons Santamaria Sors, Grup d'Arquitectes de l'Eixample - COAC Barcelona

8/06/2020

[Tornar](#) [2]

Copyright@ Col·legi d'Arquitectes de Catalunya : <http://arquitectes.eu/en/node/22844>

Links:

[1] <http://arquitectes.eu/en/node/22844>

[2] <http://arquitectes.eu/en/javascript%3Ahistory.back%281%29>